

nieuwen Staat ge-
r toch vanwege
de verdienste van
tenties trekt voor de
a komen. Zie punt 1.
A. JANSE

DVEZEN

betreffende, aan
26, Groningen.)

B.
hrijven over: "Be-
tukken" kreeg ik

igen het hart der
wil ik iets zeggen
der het lezen van
t voelen komen.
t een collega, een
eggen, dat hij me

r verschijnsel, dat
zoo weinig "leven"

en land en zand,
over zondekennis
en zwijgen, waar-
een eind weet te

t zoo machtig vele
veiligheid van het
de bewaking van
kent en op hun
an dienen en de
herinnert daarbij
zeelui, en aan de
the de mobilisatie

oeder is ongeveer
en.

tenig belijder, die
Christus een kind
zonde blijft leven
at het geloof zijn
verandert.

erkingen ga ant-
t, dat men in zijn
van iemands ge-
zeer voorzichtig

zijn, dat het niet
voortkomt uit

ssen in de beoor-
ding tegenover de

ies wat innerlijke,
in God heeft te

net elkander eens
ga ik naast den
weenen over het
illegheid in de ge-
en wil ik vragen.
en hoe is het weg

gen niet moeilijk

, dat al deze ge-
rij geleerd hebben
aan den verkeer-

en elkander wijs-
ij geloovig rusten
mate van zonde-
sche dingen, van

n ons alleen toe-
us.

t dus worden (in
het worden zou
slap en doodsch

a ernstig genoeg

met in Christus,
oven, moet arm

weg tot genezing

t moede worden
inderlijk, eerlijk,
n, dat Christus
n Christus Gods

zoo doet, daar-

god verzoend te
ikkig kennen en
aten.

el weet, een kind
ang worden van
e strijden.

Ja, ja, ik weet het, en de gedachte daaraan
brengt heel mijn ziel in beroering, hoe verschrik-
kelijk in de Kerk des Heeren allerlei zonden wor-
den vastgehouden.

Trotschheid, gierigheid, luiheid, kwaadspreken,
onverzoenlijkheid; onrechtvaardigheid tegenover
andergeschikten en dergelijke.

Maar dat komt hiervan en hiervan alléén, dat
er niet wordt geleefd uit het geloof.

Als iemand zegt: ik geloof, dat ik in Christus
Gods kind ben en dat om Jezus' wil mijn zonden
zijn vergeven; en die man weigert tegen een be-
paalde zonde te strijden en hij heeft den euvelen
moed om zijn zonde te verontschuldigen door te
zeggen: och, een kind van God blijft op aarde toch
altijd zoo gebrekkig in zijn heiligmaking; dan zeg
ik tegen dien man: ge kunt wel zeggen, dat ge
leeft uit het geloof, maar ge doet het niet; als ge
s'avonds en 'smorgens vlak voor Gods Aange-
zicht ging staan en werkelijk geloofde: God heeft
mij vergeven al mijne zonden, ook die ik dezen
dag gedaan heb; dan zoudt ge niet maar weer
precies zoo kunnen voortleven; dat is onmogelijk.
En als ge zoo voortgaat, dan kunt ge ook niet
behouden worden, want uw wandel bewijst, dat ge
niet geloofd.

Leven uit het geloof brengt absoluut zeker de
heiligmaking mee.

Daarom, ik zeg het al weer, daarom moeten wij
er elkander toe roepen, toe dringen om toch vlak
voor Christus te gaan staan en, Hem in het aan-
gezicht ziende, te zeggen: Mijn Heiland!

Dat is de eenige weg tot genezing.

Niet het wettisch toornen; niet het onschriftuur-
lijk dringen tot zelfonderzoek in den gangbaren
zin des woords; maar roepen tot geloof.

Een der broeders schreef mij: is het niet beter
tegen iemand te zeggen: neem Christus aan, dan:
neem aan, dat gij een kind van God zijt.

Het lijkt mij toe, dat het beide precies hetzelfde
is, en dat de formuleering van de omstandigheden
afhangt.

Als ik Christus aanneem als mijn Heiland, dan
heb ik daarmee ook aangenomen, dat ik een kind
van God ben.

En ik kan niet aannemen een kind van God te
zijn, zonder ook Christus aangenomen te hebben.

Wij praten over deze dingen nog wel eens
verder.

Een volgende maal hoop ik ook de bioscoop
nog wel eens een heurt te geven.

D. v. D.

VAKWETENSCHAP EN PRAKTIJK

Waarom een christen-arts aan uw ziekbed?

Vroeger kwamen artsen, die Christus-belijders
waren, maar zelden voor. Door de materialistische
levens- en wereldbeschouwing was het als het ware
een vanzelfsprekendheid geworden, dat de artsen
niet in een God geloofden, en nog veel minder
overtuigd waren van de noodzakelijkheid, dat ze
voor hun eigen eeuwig leven een Middelaar
nodig hadden. Een ziel, die onsterfelijk was en
na den dood bleef voortleven, werd geloofchend.
En waarom zou men zich dan ook bezighouden
met die geestelijke dingen en geloofszaken, waar
de patiënten die door hen behandeld werden, nog
zoo vaak aan vasthielden? Wat geeft het, als de
steke vóór een ernstige operatie al bidt of God
de hand van den chirurg wil bestieren, want als
zijn mes uitglijdt, gaat de patiënt toch immers te
gronde? Een albestierend God, een Schepper van
hemel en aarde, en van al wat leeft, werd ontkend.
Men hield liever vast aan een of andere idee ter
verklaring van het ontstaan van het heelal en van
het leven op aarde, en aan de evolutietheorie om
de veelheid der soorten begrijpelijk te maken.

Het is mij altijd een raadsel geweest, hoe het
mogelijk was, dat iemand uit geloovige kringen
door de studie der geneeskunde kon afdwalen van
zijn Godsgeloof. Veeleer zou ik het omgekeerde
kunnen verwachten: door de studie der natuur,
van plant, dier en mensch, van alle verschijn-
selen die het leven biedt, van de wonderen die
zich dagelijks in het heelal voor ons oog open-
baren zou men moeten komen tot bewondering en
aanbidding van den alwijzen God, die met Zijn
almacht heel deze Schepping heeft geformeerd en
nog steeds onderhoudt.

Hoe te verklaren dat er vroeger slechts spora-
disch christen-artsen gevonden werden? Dat lag
wel hoofdzakelijk aan het milieu, waaruit de stu-
deerende jeugd gerecruteerd werd. En dat was nu
juist niet direct de eenvoudige, geloovige man.
Veel vaker waren het personen uit de beter-ge-
altuierde kringen, die in staat waren de lang-
durige studie, die noodig was om arts te worden,
te voltooien. En juist in die hogere standen, in die
liberale kringen, had men geen God noodig.

Gelukkig is het thans anders geworden. Vele
jongelui uit Christelijke gezinnen studeeren thans,
en er zijn reeds talrijke artsen in de praktijk. In
de reünistenlijst van de Societas Studiosorum Re-

formatorium (de Gereformeerde Studentenvereeni-
ging) telde ik ongeveer 150 artsen. Ongetwijfeld kan
men het aantal Christelijke doctoren op enkele
honderden stellen. Dit is een verheugend feit, en
het zou voor heel ons Christenvolk een niet genoeg
te waardeeren voorrecht genoemd moeten worden,
als het mogelijk zou zijn, dat ook aan de eenige
Universiteit in ons land, waar het onderwijs zich
richt naar Gods Woord, de opleiding tot arts
in vollen omvang kon genoten worden. Want als
men gedurende zeven of meer jaren uitsluitend
zijn onderwijs ontvangt aan een openbare univer-
siteit, dan neemt men onwillekeurig vele dingen
over, die volgens Christelijk belijden niet aanvaard
kunnen worden. Men drinkt als het ware de mate-
rialistische en evolutionistische ideeën in, zonder
dat men er zich steeds voldoende rekenschap van
geeft. Hoeveel mist men ook niet wanneer ge-
sproken wordt over de patiënten met geestelijke
stoornissen, die maar al te vaak op godsdienstig
terrein liggen (godsdienstwaanzin)? Hoe stelt de
behandeling van vele zieken teleur, als men er niet
op gewezen wordt, dat niet alleen een ziek
lichaamsdeel, maar de zieke mensch, en vooral
ook de geest van dien mensch mede behandeld
moet worden? Des te meer ligt er een roeping
voor ons Christenvolk, om de opleiding tot arts
ook aan zijn universiteit mogelijk te maken, vooral
ook daar op de meeste andere gebieden de toe-
komstige leidslieden wel hun opleiding aan de
Christelijke inrichting kunnen genieten.

Hoe staat het nu echter met de vraag, of ge een
Christen-arts aan uw bed moet roepen, als ge
ziek zijt? In vele gevallen zal het weinig verschil
uitmaken, of ge den eenen of den anderen arts
neemt. Maar in ernstige gevallen van geboorte,
ziekte en dood maakt het toch wel een groot
onderscheid, of ge iemand aan uw bed hebt staan,
die niet alleen u beschouwt als een patiënt wiens
zieke lichaam hij zoo goed mogelijk moet behan-
delen, of dat ge ook een broeder bij u hebt, die
ook met u medeleeft als christen. Wat moet het
voor iemand zijn, die zijn einde voelt naderen, en
die door de hulp van den dokter eenige verlichting
krijgt in zijn lichamelijke benauwdheid, maar
die ook gesterkt wordt en rust krijgt voor de ziel
na het gebed, dat de dokter voor hem kan doen?
Of zou het een moeder geen steun geven, als de
dokter ook met haar kan spreken over geestelijke
nooden, en over de stervensgenade die God
schenkt? Wat geeft het den Christendokter geen
innige zielevreugde, wanneer hij zijn zieken kan
begeleiden tot aan de poorten des hemels, om hen
daar te zien binnengaan in het eeuwige licht!

Kan een Christenarts niet veel beter moed in
spreken, wanneer het gaat om een ernstige ope-
ratie? Weet hij niet dat het gebed dan zooveel
steun en sterkte geeft? Wat dacht ge dat het voor
ouders moet zijn, die hun kind moeten afstaan,
als de dokter hen kan wijzen op de verbondsbelof-
ten Gods? Wat kan een geloovig arts niet meer
doen dan zijn collega hij hen die naast hun
lichaamslijden gekweld worden door angsten der
hel, hen door den booze aangedaan? Of dacht ge
dat een ongeloovige dokter daar anders dan schou-
derophalend tegenover zou staan? Maakt het voor
u geen onderscheid wanneer uw dokter uw ge-
liefte een spuitje geeft om hem van zijn pijn te
verlossen, omdat hij toch immers dood gaat?

Zeker, ik weet wel, wij zijn geen predikant, en
het is onze taak vooral verlichting te geven in
het lichamelijke lijden en te trachten de middelen
en wegen te vinden die tot herstel kunnen bij-
dragen. Maar zou een Christen-arts niet geheel
anders tegenover u staan, wanneer er levensge-
vaar dreigt? Hij weet immers, dat er niet alleen
een einde kan komen aan het leven van 't lichaam,
maar dat de ziel dan pas zijn eeuwige bestemming
zal krijgen, hetzij het leven, hetzij den dood? Zal
hij u ongewaarschuwd laten heengaan? Zal hij u
niet eerder dan iemand die denkt: „dood is dood,
na dit leven is het uit“, opmerkzaam maken op
den ernst van den toestand, opdat u niet onvoor-
bereid de eeuwigheid zult ingaan? Hoe moeilijk is
het niet vaak, wanneer men ziet dat het lichaam
den strijd tegen den dood niet lang zal kunnen vol-
houden, om dan te waarschuwen! Hoe kan de
arts dan niet met zijn God worstelen, opdat Hij
hem de juiste woorden op het geschikteste moment
doe vinden! Hoe kan een ongeloovige dat?

Hoe geheel anders staat hij tegenover de vraag-
stukken van voorlichting voor en in het huwelijk;
tegenover de gezinsbeperking of -uitbreiding, tegen-
over de taak van de hulp aan geesteszieken, licha-
melijk gebrekkigen en onvolwaardigen! Hoe ver-
schilt zijn houding ten opzichte van het streven
naar verbetering van het ras (sterilisatie); tegen-
over den lichaamscultus, die zich toespitst in een
dwaze sportvereening! Hoe staat hij tegenover de
verbetering der moraal; tegenover het alcoholge-
bruik met zijn funeste gevolgen voor het nage-
slacht!

Al deze ernstige vraagstukken en nog zoovele
meer, maar vooral die van leven en dood, doen
het verschil tusschen den Christen-arts en den on-
geloovigen dokter het meest uitkomen.

In minder ernstige ziektegevallen merkt men het
onderscheid tusschen beide natuurlijk niet zoo erg
op. Maar daar wij eenmaal allen geboren worden
en gezet zijn eenmaal te sterven, en de arts de

persoon is, die bij beide gelegenheden het veel-
vuldigst aanwezig is, daarom is het al reden genoeg
om te weten wat men doe, als men voor de keus
gesteld wordt, een Christen-arts te raadplegen of
niet.

Er zijn natuurlijk bezwaren. Het geval kan zich
voordoen, dat iemand al jaren lang in behande-
ling is bij een anderen dokter, en dat de verhou-
ding tusschen geneesheer en patiënt zoo is als
deze zijn moet, d.w.z. dat hij beschouwd wordt
als een vriend, die helpt in nood. Dan wordt het
moeilijker om te beslissen. Den ouden dokter af-
wijzen en den nieuwen roepen? Ieder neme dan
zijn besluit, maar bedenke wel wat een eenvoudig
Christen me zei: „Zouden wij steeds gebeden heb-
ben of God ons Christen-artsen zou willen geven,
en of Hij de gelegenheid tot opleiding voor artsen
aan de Christelijke Universiteit volledig zou willen
doen worden, en zouden wij hem dan niet nemen?“
Geloof maar vrij, dat noch Roomsche-Katholiek, noch
liberaal of wie dan ook van andere overtuiging,
zooveel consideraties in acht zou nemen, als het
er om gaat artsen van hun richting te nemen.

Daar komt in den tegenwoordigen tijd nog iets
bij. Het aantal artsen neemt zoodanig toe, dat nu
ook Christen-jongelui die een plaats tot vestiging
zoeken, vaak moeilijk kunnen slagen. Ook hier
voor ons Christelijk volksdeel een taak om hen te
wijzen op gunstige gelegenheden tot vestiging en
hen niet laten staan als ze zich een plaats uitge-
kozen hebben.

Concludeerende komen we tot het besluit, dat
het voor ons Christenvolk een vanzelfsprekend feit
moet zijn, dat ze aan hun eigen ziekbed, aan dat
van vrouw en kinderen, slechts een Christen-arts
willen hebben, als de gelegenheid zich voordoet.

Dr J. G. MENKEN.

MUZIKALE KRONIEK

De uitvoering van de Matthäuspension door de Nederlandsche Bachvereniging te Naarden.

Tusschen de twee en drie duizend menschen
hebben weer genoten van de uitstekende vertol-
king van Bachs meesterwerk door de Nederland-
sche Bachvereniging op Donderdagavond, 9 April,
van half 7 tot 10 uur en op Goeden Vrijdag, 10
April, van 11 uur tot half 1 en van 2 tot 4 uur.
Gelukkig neemt het aantal bezoekers van jaar tot
jaar toe en was ook dit jaar het aantal weer
grooter dan verleden jaar.

Albert Schweitzer heeft in zijn levensbeschrij-
ving van Bach, waarin ook een ruime plaats is
toebedeeld aan de bespreking van Bachs werken,
de opmerking gemaakt, dat hij het betreurt, dat
Bach zich niet vaker heeft bemoeid met de samen-
stelling van den tekst voor zijn werken. In het bij-
zonder drukt hij er zijn leedwezen over uit, dat
Bach niet een jaargang van de cantaten samen
met Picander heeft bewerkt, zooals Picander onder
Bachs invloed den tekst heeft samengesteld voor
de Matthäuspension, waarbij Bach de leiding heeft
en Picander de diepe, vrome gedachten van Bach
een schoonen vorm mag geven. Smakeloosheden
in den tekst, zooals die in de cantaten vaak voor-
komen, vindt men in den tekst van de Matthäus-
pension zoo goed als niet. Dank zij de medewer-
king van Bach heeft Picander hier wel zijn beste
werk geleverd. De tekst voor de recitatieven is
vaak als men hem doorleest reeds muziek. De
lijdensgeschiedenis wordt in een vierentwintigtal
tafereelen verdeeld, twaalf kleinere en twaalf
grootere. Na elk tafereel wordt het verhaal even
afgebroken en volgt een vrome overdenking van
het verhaalde. Bij de kleinere tafereelen wordt
deze overdenking gegeven in den vorm van een
koraal, en het moet opgemerkt worden, dat Bach
bij het kiezen dezer koralen zeer nauwkeurig te
werk is gegaan en het moeilijk zou vallen uit den
schat van de kerk der eeuwen liederen aan te
wijzen, die beter hier konden worden gebruikt,
dan de liederen door Bach gekozen. Bij de grootere
tafereelen wordt de overdenking gegeven in een
aria, gewoonlijk vooraf gegaan door een arioso-
achtig recitatief. Het geheel brengt dan ook op
verheven wijze, verheven, juist door zijn eenvoud,
het Mattheüs-evangelie.

Bij zijn compositie heeft Bach zich ingesteld op
een klein koor. Hij denkt zich twee koren, die
ieder een eigen partij hebben te zingen, maar elke
stem heeft dan ook maar enkele vertolkers. Geen
geweldige koormassa's stonden Bach ter beschik-
king. De Nederlandsche Bachvereniging heeft dan
ook bij haar uitvoeringen slechts een zwakke be-
zetting van de koren, maar het moet gezegd, dat
door zeer strenge keur hier de allerbeste krachten
hun medewerking verleen, zoodat een zeldzaam
correcte weergave wordt verkregen en een vol-
komen zich aanpassen aan de intenties van den
leider, Anthon van der Horst, die er ijverig naar
streeft een uitvoering van het werk te geven, zoo-
als naar alle waarschijnlijkheid Bach zich die heeft
gedacht. Het uitvoeren met klein koor is ook van
zeer veel belang om een juiste weergave van het